

Krisis politik Melayu dan pembinaan negara bangsa

Suhana Saad¹, Ali Salman², Novel Lyndon¹, Selvadurai S¹, Zaimah R¹, Azima AM¹,
Mohd Yusof Hussain¹

¹Pusat Pengajian Sosial, Pembangunan dan Persekitaran, Fakulti Sains Sosial dan Kemanusiaan, Universiti Kebangsaan Malaysia,
²Pusat Pengajian Media dan Komunikasi, Fakulti Sains Sosial dan Kemanusiaan, Universiti Kebangsaan Malaysia

Correspondence: Suhana Saad (email: suhanasaad@ymail.com)

Abstrak

Dalam sebagai negara yang multi etnik, usaha pembinaan negara bangsa menjadi agenda utama kerajaan. Selepas Malaysia mencapai kemerdekaan, usaha pertama ke arah perpaduan ialah membentuk kerjasama antara parti politik United Malay National Organization (UMNO), Malaysia Chinese Association (MCA) dan Malaysian Indian Congress (MIC). Namun, perkembangan politik Malaysia menunjukkan banyak pergolakan terutama dalam parti politik Melayu seperti UMNO, PAS (Pan-Malaysia Islamic Party) dan PKR. Konflik politik ini sudah tentu memberi cabaran besar terhadap usaha pembentukan negara bangsa. Oleh itu, Kajian ini berkaitan krisis politik Melayu dan pembinaan negara bangsa di Malaysia selepas Pilihanraya Umum (PRU) 12. Dalam perkembangan politik Malaysia mutakhir ini, media juga turut memainkan peranan penting yang kadangkala turut merumitkan lagi krisis yang wujud. Kaedah pengumpulan data adalah daripada sumber sekunder dan temubual dengan pemimpin politik.

Katakunci: etnik, keistimewaan orang Melayu, krisis politik, Melayu, negara bangsa, parti politik

Political crises, nation building and the Malay community

Abstract

In a multi-ethnic country, nation building becomes a crucial agenda. After Malaysia gained independence, the first effort towards national unity is to establish cooperation between the dominant political parties, viz. the United Malay National Organization (UMNO), the Malaysian Chinese Association (MCA) and the Malaysian Indian Congress (MIC). However, the political development of Malay political parties viz. the UMNO, PAS (Pan-Malaysian Islamic Party) and PKR is beset with crises posing a major challenge to the nation building agenda. This paper elucidates Malay political crisis and the issue of nation building in Malaysia after the 12th General Election using secondary data sources and filed interviews with relevant political leaders. The findings pointed to the conclusion that the failure to unite was at the root of the Malay political crises and Malaysia's nation building challenges.

Keywords: ethnic, Malay, Malay privilege, nation building, political crisis, political parties

Pengenalan

Malaysia merupakan sebuah negara multi-etnik yang berjaya menguruskan konflik antara kaum dengan baik. Etnik Melayu merupakan majoriti diikuti oleh Cina, India dan lain-lain. Hasrat kerajaan ialah untuk menyatukan semua etnik di bawah satu payung yang dikenali sebagai *Bangsa Malaysia*. Apa yang dihasratkan melalui *Bangsa Malaysia* ialah setiap individu akan mempunyai rasa kesepunyaan sebagai

satu bangsa dalam sebuah negara iaitu *Bangsa Malaysia* dengan tidak meletakkan identiti diri mengikut ras. Jadi *Bangsa Malaysia* merupakan konsep yang mewakili semua ras yang ada di Malaysia di bawah satu payung bangsa. Bagaimanapun, politik Malaysia kini sedang menghadapi cabaran perpaduan yang meruncing terutama politik Melayu. Pergolakan dalam politik Melayu dikesan semakin parah selepas pilihan raya umum 2008. Sebanyak lima buah negeri yang dikuasai oleh parti pemerintah iaitu Barisan Nasional (BN) terdiri daripada gabungan tiga parti terbesar mewakili etnik Melayu, Cina dan India seperti UMNO (United Malay National Organization), MCA (Malaysia Chinese Association), MIC (Malaysian Indian Congress) dan parti-parti di Sabah dan Sarawak yang mewakili kaum di sana] telah jatuh ke tangan pembangkang. UMNO yang merupakan parti terbesar orang Melayu hilang banyak kerusi Parliamen dan Dewan Undangan Negeri (DUN). Ramai orang Melayu yang menyokong UMNO berpihak kepada pembangkang. Kedudukan UMNO sebagai parti terkuat orang Melayu semakin tergugat. Di samping itu, parti Melayu lain dalam pembangkang atau dikenali sebagai Pakatan Rakyat (PR) yang terdiri daripada PAS (Pan-Malaysia Islamic Party), PKR (Parti Keadilan Rakyat) juga mengalami krisis perpecahan dan kepimpinan yang meruncing. Dalam PR juga terdapat DAP (Democratic Action Party) yang multi-etnik tetapi majoriti ahlinya adalah Cina. Kajian ini ingin mengenalpasti pergolakan dalam politik Melayu selepas tahun 2008 dan cabaran yang harus ditangani untuk mencapai sebuah negara bangsa. Sumber kualitatif telah digunakan untuk mengupas isu ini.

Melayu, perlembagaan dan politik

Pembentukan negara bangsa di Malaysia harus dilihat sejak Malaysia mencapai kemerdekaan tahun 1957 lagi. Perlembagaan Malaysia bertujuan untuk menyediakan kefahaman asas berkaitan etnik dan kerajaan. Di samping itu, terdapat tawar-menawar dalam kalangan kumpulan etnik dan parti politik di Tanah Melayu ketika itu. Terdapat dua matlamat untuk memahami kepentingan proses politik pada ketika itu. Pertama, etnik adalah faktor utama dan kedua, Melayu harus mengawal kuasa eksekutif. Untuk melaksanakan sistem kerajaan yang bakal dibentuk, kelompok etnik utama harus berkerjasama, tetapi parti politik yang dibentuk adalah berasaskan etnik (Milne & Mauzy, 1999; Suhana Saad, 2012). Perjanjian utama yang disebut kontrak perlembagaan adalah *a trade-off* antara Melayu dan bukan Melayu khususnya United Malay National Organization (UMNO) dan Malaysian Chinese Association (MCA) (In-Won Hwang, 2003). Kesannya, melalui persetujuan ini bukan Melayu diberi syarat-syarat kewarganegaraan yang lebih liberal. Sebagai balasan, bukan Melayu menerima kedudukan hak istimewa orang Melayu seperti yang termaktub dalam perlembagaan seperti bahasa, agama dan kedudukan Raja-raja Melayu (Suhana, 2012).

Perlembagaan telah menetapkan kedudukan istimewa orang Melayu dalam perlembagaan. Kedudukan istimewa orang Melayu ini termasuklah bahasa dan nilai-nilai simbolik seperti agama. Ini sangat jelas dinyatakan dalam Artikel 153 Perlembagaan Persekutuan (Milne & Mauzy, 1999). Yang Di-Pertuan Agong adalah bertanggungjawab menjaga Malay privileges seperti yang termaktub dalam perlembagaan. Persolannya dalam negara multi-etnik, pembentukan negara bangsa menjadi semakin rumit dengan pelbagai pergolakan politik yang wujud.

Menurut Kenichi Ohmae, abad ke-20 dan awal abad ke-21 merupakan satu abad yang berakhirnya negara bangsa. Ohmae menjelaskan kepentingan region state yang berperanan sebagai pusat hubungan dengan dunia global (Abdul Rahman, 2006). Persoalan tentang negara bangsa masih lagi menjadi persoalan kerana beberapa kekeliruan mengenainya. Terdapat segelintir pihak yang menyamakannya dengan konsep warganegara dan ada juga yang mengaitkannya berdasarkan ras. Perkataan 'nation state' seringkali ditemui apabila kita membincangkan tentang isu-isu yang berkaitan dengan negara dan masyarakat.

Dalam kes Malaysia, negara bangsa dilihat sebagai proses integrasi masyarakat. Proses ini boleh tercapai melalui keteguhan ekonomi yang akhirnya akan meransang program pembangunan yang akan dibina, menstabilkan perpecahan dalaman, penambahbaikan kualiti hidup masyarakat dan seterusnya bangsa

(Sharom, 1980). Ini bermakna, perpaduan dalam satu bangsa itu penting sebelum pembinaan bangsa seterusnya negara bangsa yang melibatkan proses integrasi semua kaum dapat dibentuk.

Konflik politik Melayu selepas 2008

Pasca Pilihan Raya Umum 2008 menyaksikan perubahan kepada iklim politik negara. Pasca pilihanraya 2008 memperlihatkan bahawa orang Melayu masih lagi tidak mampu untuk bekerjasama dalam politik serta tidak mampu untuk mencapai matlamat secara bersama. Walau bagaimanapun, perpecahan ini bukan sahaja berlaku akibat daripada perbezaan politik, sebaliknya kerana persaingan dalam mendapatkan pengaruh serta persaingan untuk mengaut kekayaan ekonomi negara.

Pilihan Raya Umum 2008 menyaksikan kejatuhan lima buah negeri kepada pembangkang dan parti pemerintah telah dinafikan dua pertiga majoriti di Parlimen menjadikan keadaan politik Melayu semakin kritikal. Keadaan menjadi rumit apabila mereka saling menyalahkan sehingga wujud suara supaya Perdana Menteri ketika itu, Abdullah Badawi meletakkan jawatannya. Pentadbiran Abdullah dipersalahkan ekoran daripada kekalahan ini. Perpecahan Melayu juga ketara di awal pasca PRU 2008 apabila penyokong PAS dan PKR merasa sedikit hebat selepas berjaya mendapat kemenangan. Mereka juga agak menonjolkan diri selepas kemenangan tersebut (Utusan Malaysia, 2011).

Politik Melayu pernah mengalami perpecahan sebelum ini seperti krisis UMNO 1987 dan apabila PAS keluar daripadan BN awal tahun 1970-an. Peristiwa ini seharusnya dijadikan pengajaran dan panduan yang berguna kepada orang Melayu. Hal ini kerana perpaduan yang lemah boleh membawa keruntuhan dan perpecahan. Orang Melayu juga harus sedar bahawa perpecahan ini tidak lagi menjamin suara dan kuasa kepada teras kekuatan pentadbiran negara yang dahulunya diterajui oleh kepimpinan Melayu. Dalam temubual bersama Syed Husin (2012), beliau mengatakan “hampir 60 tahun merdeka UMNO-BN tidak meletakkan pembentukan negara-bangsa sebagai agenda utamanya. Pembentukan satu Negara bangsa dalam keadaan pelbagai kaum, seperti di Switzerland boleh dicapai dengan menggalakkan sistem politik, ekonomi dan sosial yang adil dan dijuruskan kepada mencapai matlamat perpaduan negara bangsa itu. Ia tidak boleh dicapai dengan menggalakkan politik perkauman sempit”.

Dalam sebuah negara yang mengamalkan corak pemerintahan demokrasi, fenomena perpecahan memang wujud. Jika perpecahan dan pergolakan di kalangan orang Melayu tidak dapat ditangani, bagaimanakah proses pembentukan negara bangsa seperti yang dihasratkan oleh pemerintah terdahulu akan tercapai?

Krisis Perak

Pasca PRU 2008 memperlihatkan perpecahan di kalangan Melayu semakin ketara. Pergolakan dalam politik Melayu ini dapat dilihat dalam krisis legitimasi di Perak. Ia membawa kepada penentangan sesama pemimpin politik Melayu sendiri. Krisis Perak merupakan satu pertikaian tentang keabsahan kerajaan yang dibentuk oleh Pakatan Rakyat di negeri Perak. Krisis ini bermula apabila tiga State Legislative Assembly Perak dari PR melompat parti dan mengistiharkan diri mereka menyokong BN. Keadaan ini memberi kejayaan kepada BN dan menyakinkan Sultan Perak untuk membubarkan kerajaan yang dibentuk oleh Pakatan Rakyat dan diganti dengan BN.

Dalam PRU 2008, PR berjaya memenangi 32 State Legislative Assembly di Perak manakala BN pula memperoleh 27 kerusi. Sebelum krisis berlangsung, ADUN (State Legislative Assembly Member) Bota dari BN, Nasharudin Halim telah keluar parti dan menyertai PKR. Selepas itu, tiga orang ADUN Pakatan Rakyat yang bertindak keluar daripada parti dan mengisytiharkan diri mereka bebas dan menyokong BN. Tindakan lompat parti ini menyebabkan Pakatan Rakyat dan BN mempunyai jumlah kerusi yang sama iaitu 28 kerusi serta terdapat tiga wakil bebas. Pada 4 Februari 2009, Menteri Besar Perak ketika itu bertemu dengan Sultan Perak bagi mendapat perkenan untuk membubarkan DUN serta mengadakan pilihan raya semula. Sultan Perak telah bertemu dengan Perdana Menteri dan ahli-ahli Pakatan Rakyat

yang keluar parti. Perdana Menteri pula memohon untuk mendapatkan perkenan membentuk kerajaan yang baru. Tidak lama kemudian, Sultan Perak mengistiharkan bahawa Perak State Assembly tidak akan dibubarkan dan Menteri Besar diminta meletakkan jawatan. Hal ini kerana kesemua wakil rakyat dari BN dan tiga wakil rakyat bebas dikatakan sudah hilang kepercayaan terhadap Menteri Besar (<http://kamparinn.blogspot.com>). Sultan Perak memperkenankan kerajaan baru pimpinan BN dan Dr. Zambry Abdul Kadir dilantik sebagai MB Perak yang baru pada 6 Februari 2009.

Krisis Perak ini menimbulkan kontroversi yang berpanjangan kerana ada pihak yang mendakwa BN telah membeli ketiga-tiga wakil Pakatan Rakyat untuk melompat parti bagi membolehkan BN membentuk kerajaan di negeri Perak. Election Commission Malaysia (EC) juga menerima kesan daripada krisis tersebut kerana menolak surat permohonan untuk mengadakan pilihan raya semula. Krisis ini juga mendapat perhatian umum apabila perantikan Menteri Besar, Zambry Abdul Kadir dilakukan meskipun kedudukan jawatan Menteri Besar sedia ada masih lagi dipersoalkan (Muhamad Nadzri, 2009).

Pengambilalihan kuasa di negeri Perak ini dilihat kurang demokratik dan kerajaan BN di Perak mengalami krisis legitimasi yang serius. Ini kerana bagi membentuk kerajaan baru, sepatutnya pilihan raya semula perlu diadakan. Krisis dalam kerajaan Perak juga menampakkan kepincangan di dalam politik Melayu masa kini. Ia memperlihatkan orang Melayu tidak boleh bersatu dan bekerjasama dalam hal politik terutamanya yang berkaitan kuasa. Misalnya PAS dan UMNO tidak boleh bersatu untuk membentuk kerajaan di Perak meskipun terdapat ura-ura bahawa mereka berdiskusi ke arah penyatuan. PAS masih ragu-ragu dan tidak percaya terhadap UMNO ekoran daripada perpecahan mereka dahulu. Keadaan ini menyukarkan lagi proses penyatuan di antara dua buah parti politik yang mempunyai penyokong yang majoritinya ialah Melayu.

Kerajaan perpaduan

Cadangan mewujudkan kerajaan perpaduan itu dicetuskan oleh Presiden PAS, Datuk Seri Abdul Hadi Awang. Cadangan ini dikemukakan hasil dari suasana politik yang semakin tegang dan kegawatan ekonomi yang sedang menimpa. Presiden PAS khuatir persengketaan politik yang sedang dialami sekarang ini akan menyebabkan ketegangan semakin meruncing sehingga menjerumuskan negara ini ke dalam suatu suasana yang tidak terkawal. Politik perkauman berserta pendekatan pihak berkuasa secara kuku besi akan menyebabkan pertelagahan yang tiada kesudahan sehingga masalah kegawatan ekonomi tidak terurus. Ini akan menyebabkan semua pihak, bukan sekadar parti-parti politik tetapi juga rakyat jelata mengalami kerugian yang amat besar. Konsep 'unity government' ini menuntut supaya BN berkongsi kuasa dengan Pakatan Rakyat di peringkat federal. Setiap kementerian mesti dikuasai bersama dan dasar-dasar perlu ditentukan secara konsensus. Ianya bukan satu keadaan di mana Pakatan Rakyat duduk di bawah penguasaan BN tetapi setaraf dengannya sebagai rakan kongsi. Parti-parti komponen Pakatan Rakyat tidak menyertai BN tetapi kekal dalam Pakatan Rakyat (<http://www.khalidsamad.com>).

Walaupun bagaimanapun DAP dan PKR, dua parti yang menjadi anggota pembangkang tidak bersetuju dengan cadangan PAS untuk mewujudkan kerajaan perpaduan. Terdapat juga sesetengah pemimpin UMNO menyokong kerajaan perpaduan dan menganggap keputusan tersebut belum muktamad kerana bukan semua pemimpin PAS menolaknya. Menurut Perdana Menteri, Datuk Seri Najib Razak, kewujudan kerajaan perpaduan tidak bermakna kepentingan bukan Islam di negara ini akan dipinggirkan, sebaliknya mereka tetap ada peranan dalam kerajaan dan kepentingan mereka dilindungi. Beliau menafikan dakwaan pembangkang kononnya isu kerajaan perpaduan adalah konspirasi UMNO untuk wujudkan perpecahan dalam PAS dan mengatakan kesediaan UMNO membincangkan isu itu berlandaskan tuntutan Islam yang mewajibkan umatnya bekerjasama. Namun demikian, pembangkang akhirnya bersetuju menolak idea penubuhan kerajaan perpaduan.

Keputusan yang dicapai pada mesyuarat Majlis Pimpinan Pakatan Rakyat menimbulkan kekecewaan yang amat mendalam di kalangan pemimpin politik dan pertubuhan bukan kerajaan (NGO) Melayu yang sebelum ini melihat konsep itu sebagai permulaan terhadap usaha memupuk perpaduan Bumiputera. Penolakan ini jelas memperlihatkan respon politik partisan kepada satu idea yang bukan partisan tetapi

mengutamakan kepentingan masa depan negara dan rakyat apabila ia turut disertai dengan tuduhan bahawa idea kerajaan perpaduan itu adalah fitnah dan tohmahan jahat serta tindakan terdesak UMNO untuk menggugat kekuatan pakatan pembangkang. UMNO melihat Konsep 1 Malaysia yang diperkenalkan Perdana Menteri adalah satu-satunya agenda besar untuk mencapai perpaduan nasional melalui “penyatuan dalam kepelbagaian”. Hakikat bahawa penduduk negara ini terdiri daripada pelbagai kaum yang mengamalkan budaya, agama dan cara hidup berbeza bukan kesilapan pemimpin sekarang. Ia adalah realiti daripada peninggalan sejarah. Apabila negara mencapai kemerdekaan, pemimpin kaum ketika itu memilih konsep penyatuan sebagai prasyarat pembinaan negara bangsa dan bukan asimilasi seperti diamalkan negara jiran Indonesia, Thailand dan Filipina.

Apa yang perlu dilaksanakan sekarang ialah untuk menambahbaik lagi sistem yang ada. Tentu inilah rasionalnya kenapa Perdana Menteri dan pemimpin UMNO lain mengalu-alukan cadangan penubuhan kerajaan perpaduan. Pasti ada cadangan berkenaan, kalau terlaksana, mampu memperkukuhkan sistem pemerintahan sedia ada untuk faedah rakyat dan negara. Kerajaan melihat apabila pembangkang menolak konsep ini, ia tidak akan mendatangkan masalah kepada BN. Menurut mereka, dengan kedudukan mereka sekarang, BN masih kuat untuk melaksanakan pelbagai rancangan dan dasar yang sudah sedia diatur di bawah program transformasi nasional yang telah diumumkan (<http://pmr.penerang.gov.my>). Menurut Datuk Seri Najib Razak " kita masih tetap dengan pendirian kita, sesuatu yang baik untuk negara mestilah diusahakan bersama walaupun mereka datang daripada parti pembangkang," (<http://www.malysiakini.com>).

Demonstrasi Bersih

Krisis politik seterusnya ialah demonstrasi BERSIH (Coalition for Clean and Fair Elections). Demonstrasi ini bertujuan untuk menyampaikan memorandum kepada Yang Di-Pertuan Agong berkaitan dengan pilihan raya di Malaysia yang dikatakan tidak telus dan adil. Perhimpunan ini mencetuskan kontroversi apabila terdapat pihak menuduh Melayu di peralatkan oleh Hindu. Ini kerana perhimpunan tersebut dipimpin oleh Ambiga Sreevanasan, bekas pengerusi Majlis Peguam dan juga individu yang terlibat kes murtad Lina Joy. Dalam kes tersebut, Ambiga mempertikaikan pelaksanaan hukum syariah di bawah perkara 121 (1A) Perlembagaan Persekutuan dengan menyatakan kebebasan beragama turut termaktub kepada semua termasuk penganut Islam. Selain itu, Ambiga juga merupakan individu yang bertanggungjawab menerima memorandum menuntut pelaksanaan Inter Faith Commission (IFC) pada Ogos 2008. Justeru itu, beberapa tindakan yang dilakukan oleh Ambiga ini dikatakan mempunyai niat yang tersembunyi serta memperlihatkan bahawa beliau seorang yang berfahaman sekular yang ingin memecah belahkan orang Melayu.

Golongan yang menyertai perhimpunan BERSIH dikatakan cuba untuk menggulingkan kerajaan seperti yang berlaku di negara-negara Asia Barat seperti Mesir. Oleh itu, perhimpunan ini mendapat tentangan daripada Pemuda UMNO dan PERKASA (Pribumi Perkasa Negara) sebuah pertubuhan NGO yang memperjuangkan kepentingan Melayu tetapi dianggap rasis oleh sesetengah pihak. Kedua-dua pihak ini turut serta menyertai perhimpunan tetapi sebagai kumpulan yang menentang BERSIH. Ia merupakan satu perhimpunan balas bagi membantah perhimpunan BERSIH. Terdapat tuduhan yang mengatakan Pemuda UMNO dan PERKASA ini mendapat restu daripada pemimpin UMNO. Jadi, fenomena Melayu menentang Melayu semakin jelas kelihatan. Hal ini kerana hampir kesemua yang berada dalam perhimpunan tersebut majoritinya ialah Melayu.

Perhimpunan BERSIH yang berlangsung pada Julai 2011 dikatakan turut dirasai dan disambut oleh rakyat Malaysia yang berada di luar negara (<http://bersih.org>). Bertitik tolak dengan semangat patriotisme yang wujud dalam diri rakyat Malaysia di seluruh dunia, mereka juga tidak ketinggalan untuk melihat perjalanan sistem pilihan raya yang adil di Malaysia. Gelombang BERSIH ini dikatakan bermula di New Zealand, Australia, Eropah dan termasuk bandar-bandar utama Amerika Utara seperti Los Angeles, Portland dan San Francisco. Mereka berkumpul dan berhimpun secara aman di kawasan masing-masing sebagai tanda sokongan kepada perhimpunan BERSIH di Malaysia (<http://bersih.org>).

Peserta BERSIH terdiri daripada pelbagai etnik, namun majoritinya adalah Melayu terutama daripada golongan muda dan kelas menengah Melayu. Walaupun tindakan mereka menuntut satu sistem demokrasi yang lebih telus melalui pilihanraya, namun ia turut menyumbang kepada keuntuhan institusi politik Melayu kerana UMNO dan Melayu mendominasi politik ruang Malaysia. Penentangan orang Melayu yang terdiri daripada pemimpin parti politik pembangkang melalui demontarasi BERSIH menunjukkan krisis dalam institusi politik Melayu itu sendiri.

Krisis dalaman parti-parti politik Melayu

Perkara paling meruncing dalam parti-parti politik Melayu kini ialah wujudnya section di dalam parti. Section ini wujud dalam UMNO, PAS mahupun PKR. Krisis paling parah dapat dilihat pada tercatat pada tahun 1987 menerusi UMNO apabila kumpulan yang diketuai Tengku Razaleigh bertembung dengan kumpulan yang diketuai oleh Tun Mahathir. Krisis ini akhirnya membawa kepada perpecahan UMNO dan Tengku Razaleigh telah keluar daripada UMNO dengan menubuhkan parti baru. Selepas tahun 2008, konflik sebegini masih terjadi dalam setiap parti politik cuma bergantung kepada sejauhmana ia parah ataupun tidak. Krisis dalam PKR berpunca timbul apabila wujud kelompok yang menyokong Anwar Ibrahim (presiden parti) dan Azmin Ali sebagai timbalan Presiden. Krisis ini menyebabkan seorang demi seorang pemimpin utama PKR bertindak keluar daripada parti tersebut. Sementara itu, dalam PAS wujud section antara golongan ulama dan juga golongan professional. Sejarah PAS sebelum ini menunjukkan golongan ulama menguasai pucuk pimpinan parti. Namun kini golongan bukan ulama dan professional sudah menjawat jawatan utama seperti timbalan presiden parti. Dalam beberapa hal wujud pandangan berbeza antara kedua kelompok ini yang membawa kepada krisis di dalam parti misalnya kes Datuk Hasan Ali yang menuduh sesetengah pemimpin PAS sebagai parasit di dalam parti. Krisis kepimpinan di peringkat pemimpin tertinggi akan merebak kepada sayap kanan parti seperti saya pemuda dan wanita. Golongan ini akan digunakan untuk menyokong pihak-pihak tertentu yang berkonflik. Oleh itu, perpecahan ini akan menjadi lebih sukar untuk diselesaikan. Mengulas mengenai perkembangan politik mutakhir ini, Syed Husin (2012) menegaskan, “nampaknya politik perkauman sempit dan politik fitnah semakin kuat dimainkan oleh pihak-pihak tertentu, terutama di kalangan mereka yang rapat dengan parti pemerintah.”

Krisis perpecahan akan menjadi lebih parah apabila melibatkan pihak ketiga iaitu media. Kadangkala media turut menjadi agen provokasi yang akan merumitkan lagi keadaan. Kes yang melibatkan pemecatan Datuk Hasan Ali (salah seorang pemimpin utama PAS awal tahun 2012) mendapat liputan meluas dalam media arus perdana dan juga pembangkang. Laporan daripada media turut mendapat ulasan daripada ahli politik parti pemerintah dan juga pembangkang. Isu ini hampir selesai pada awalnya apabila pucuk pimpinan parti PAS campurtangan. Namun, campurtangan pihak luar dan liputan meluas media telah membawa kepada pemecatan beliau. Media seharusnya menjadi agen perpaduan masyarakat dan mengelakkan daripada menulis isu-isu panas.

Sikap pemimpin sendiri kadang-kadang mengundang kepada perpecahan. Misalnya pemimpin daripada parti pembangkang yang telah mengisytiharkan diri untuk keluar parti telah menggunakan media dengan sepenuhnya untuk menghentam dan memburukkan pucuk pimpinan parti kerana tidak berpuashati. Jika perpaduan dan keutamaan rakyat diutamakan perkara sebegini harus dielakkan.

Kesimpulan

Bagi pemerhati politik, mereka melihat kuasa politik Melayu semakin lemah. Keistimewaan orang Melayu Melayu seperti yang termaktub dalam perlembagaan semakin terganggu. Keadaan ini lebih rumit dengan pelbagai penentangan terhadap pucuk pimpinan negara seperti demontrasi BERSIH, perebutan kuasa dan konflik dalaman parti yang ternyata semakin memecah belahkan orang Melayu. Ketegangan politik Melayu ini menyukarkan lagi proses pembinaan negara bangsa seperti yang dihasratkan.

Perpaduan nasional dilihat masih lagi jauh untuk dicapai dan menjadi permasalahan utama di Malaysia. Siri perpecahan sesama Melayu ini mengakibatkan kegagalan kepada idea pembinaan negara Bangsa Malaysia. Hal ini kerana orang Melayu selaku pribumi dan penduduk majoriti di negara ini masih lagi tidak mampu untuk mencapai kata sepakat secara bersama dan gagal untuk bersatu.

Rujukan

- Abdul Rahman Embong (2006) *Negara-bangsa: Proses dan perbahasan*. Penerbit Universiti Kebangsaan Malaysia, Bangi.
- _____. [cited 3 September 2011]. Available from: <http://bersih.org>.
- _____. [cited 3 September 2011]. Available from: <http://pmr.penerangangov.my>.
- _____. [cited 3 September 2011]. Available from: <http://www.malaysiakini.com>.
- _____. [5 September 2012]. Available from: <http://www.khalidsamad.com>.
- In-Won Hwang (2003) *Personalized politics: The Malaysian state under Mahathir*. Insitute of Southeast Asian Studies, Singapore.
- Muhamad Nadzri (2009) *Politik Malaysia di persimpangan: Praktik politik dalam PRU 2008 dan kontemporari*. SIRD, Petaling Jaya.
- Milne, Mauzy (1999) *Malaysian politics under Mahathir*. Routledge, London.
- Syed Husin Ali (2012) Ethnic and social cohesion, temubual pada 24 Jan.
- Sharom Ahmat (1980) Nation building and the university in developing countries: The case of Malaysia. [cited 27 October 2011]. Available from: www.jstor.org.
- Suhana Saad (2012) Re-building the concept of nation building in Malaysia. *Asian Social Science* 8, 115-123.
- Utusan Malaysia* (2011) 10 Mei.